

ללא רוח חיים. מנחם, שהצליח להתחמק בעוד חברו מומת, גולל כעבור דקות מספר את פרשת הלילה בפני חוקרי המשטרה, טען כי הקול המסתורי לא היה אלא קולו של חוסיין, הערבי הצעיר, שוכן הסביבה, שהיה נוכח בעת העברת הסחורה. לדעתו, החליט חוסיין לשרוד את השניים, עקף את הדור, הציב להם מארב.

המשטרה ערכה מסדר זיהוי ומבחן קול. לות, בשניהם הצביע מנחם על חוסיין, קבע: זה האיש. אך הערבי הצעיר (25) בן לראש שבת נכבד בסביבה, טען לעומתו: "אינני אשם. בחיי אלה, לא רצחתי!"

למי מן השניים יאמין בית המשפט המחיר זי בתל אביב, זאת יתברר בשבוע הבא כאשר השופט ד"ר נתן ברזוכאי, יודיע את פסק דינו.

דרכי אדם

גורא וסיד

לפני חמשה שבועות נכנס ישראל וייסמן לדירה חדשה, באחד הבתים הישנים של שכר נה ירושלמית, "הצי דתי", בגבול מאה שערים, הביא את אשתו הצעירה, שזה עתה נשא אותה לאחר פעולת תיווך מוצלחת של שדכן ושני זוגות הורים.

את שעות הפנאי, לאחר עבודתו בהפקת צהרים, בילה אצל שולחניו, שקוע בספרי קודש, כשגופו נע עם קצב הקריאה.

ישראל סטה מנהגו ביום ששי שעבר, החליף את ספר הגמרא בדלי סיד ומברשת. מצויד בהם, סר למטבח הצר שקירותיו התי קלפו, סייד אותו לתפארת. כשעה לפני כניסת השבת גמר את מלאכתו, התבונן בה, והנה למראה המטבח הלבן. אחר ציחה על אשתו להדליק את פתילת הנפט, שמתפקדה היה לבעור ללא הפסקה, לחמם את התמין לארוחת הצהרים של יום השבת.

חצוצרותיהם של מכריזי השבת אך נדמו, כאשר קרה אסון: הפתילה התלקחה, להבות הנפט עטפוה.

ישראל חש למטבח. בעזרת מגבת שהיתה מונחת לידו, יכול היה בנקל להחניק את האש. אלא שהוא ראה במבט ראשון, כי לא קיימת סכנה, וכי האש תשכך מאליה כעבור שעה-שעתיים. כיוון שלא היתה סכנה, לא ראה הצדקה לחלל את השבת בכיבוי שריפה.

מיכל הנפט של הפתילה היה מלא, הלה בוח המשיכו לרקד שעתים וחצי. ישראל עמד מהצד, השיגח שלא תתפשט השרפה. שכן, פחות אדוק, שהציע את עזרתו, בקש רשות להכנס למטבח ולכבות את השרפה, שמע גערה: "בקשה מיהודי שני, ואפילו לא דתי, לחלל את השבת, גרועה מאשר חלול שבת!"

ביום ראשון, נאלץ וייסמן להזניח שניח את ספריו, נוסף על דלי הסיד והמברשת, לקח עמו למטבח פחית, בה גרד את שכבת הפיח העבה, שכיסתה את קירותיו.

האריז

לפי כתב האשמה, תקפו הנאשמים יעקב חיימסון, בן 29; מוני גולדנר, בן 26 ויצחק באומברג, בן 2 שני שופטי כדורגל... (חבוקר)

בעת משחק נוער, מסתבר, החל מ-2950 עבדו בהעמקת אפיק הירדן, בכדי שיובל להוביל את מי האגם דרנמה. (מעריב)

י. גרוסקין, תל אביב וחגג את מלאת 100 שנה להתחלת ה"מפעל".

למעלה מ-65,000 ילד בניגל 53 שנים מתחנכים ברשת גני הילדים. (חרות) ירדנה מצורה, תל אביב מי אמר שאנחנו אומה צעירה?

שבע נדמו, לאחר יום גרוש המולה, תנועה ואבק, השקט ירד על עיר הדרום. מרבית התושבים העייפים נחו במיטותיהם. פויי: חיים הניח את הגופה על הספה, כיר סה אתוה בשתי שמיכות צמר, נעל את ה"דלת ועלה על האוטובוס הראשון לרחובות. בשלוח גולל את פרשת הרצח לפני חוקרי המשטרה, הכריז שוב כי עשה זאת מי שום שאשתו בגדה בו. לע. מ. מ. יעקבי, קצין המחלקה הפלילית, לא נותר אלא לכ"ל לוא את חיים, לצלם את גופת הנרצחת. עשרים וארבע שעות לאחר מכן נעה מכונית עתיקת יומין, עמוסה תושבי הכפר

המסקנה שהיתה, איפוא, מתקבלת: כיוון שאי אפשר להישפט בקשר לתאונה, אלא במקום בו היא קרתה, יאלץ כל קרבן של נציגות של מדינה שלא הכירה בירושלים עברית, לסמוך על חסדיה, לקבל פיצויים, שהנציגות עצמה תחליט עליהם. עורך הדין לא ויתר, סרב לקבל את ההצעה להגיע לפשרה על גובה הפיצויים, הביא את השאלה העקרונית בפני בית המשפט. **שאלה קצת יקרה**, השבוע, 7 חודשים אחרי המקרה, ישב השופט ויסקין שלשה ימים בבית הדין, שמע את טענות שני הצדדים בדבר השאלה העקרונית: אם רשאי הוא, או שופט אחר בירושלים, להחליט בדבר סכום הכסף, שהקונסוליה הבלגית חייבת לשלם למשפחה, שמשו שאביו השאיר אחריו. הרוון טיארי דה ליכטרדה, קונסול בלגיה ומעסיקו של החייל (הבלגי) רוזה היילן, העלה טענה חדשה (באמצעות עורך דין אשר לויצקי): כנציג מוכר על ידי משרד החוץ הישראלי, רשאי הוא ועובדיו ליהנות מחסינות דיפלומטית. לחיוק הטענה, הציג מסמך של משרד החוץ בו מתואר הוא כנציג רשמי של ממשלת בלגיה בירושלים.

הטרגדיה ב'ב'נה

חיים ודורה גרהרד במקום שלוש לירות

הבן עמנואל ירד קבר אמו, עם השכנה שאימצה אותו

תב סחורה שהורחבה מעבר לגבול, הוא הרהר בחייו: בכסף שירויח למחרת יוכל להיות ברוחה מושך חדש תמים, יבלה כר' אוי בעוד חבריו מוציעים בעבודות ישרות יותר, מכניסות פחות.

הטכס המסחרי היה קצר, לזה בברכות המזרחיות המקובלות, בתשלום המזומנים, בקבלת הסחורה הנכספת, הסתיים בהסתל קותם המהירה של יוסף ומנחם מהמקום.

קול מתוררי. עמוסי מטען כבד פסעו השנים בכבדות בחשכה, קיוו להגיע לביתם לפני עלות השחר.

יללות התנים שליוו את דרכם פסקו לפתע. קול מוכר, שבקע מתוך האפלה, איים: "הניחו מיד את הסחורה והסתלקו, אחרת תמותו!". ההפתעה היתה גדולה, אך לא גדולה עד כדי שתשכנע את השנים להפקיר את המטען היקר, להציל על ידי כך את חייהם. הם פתחו בריצה מבוהלת, ניסו, לשוא, להעלם בתוך החשכה. ידו של השודד השיגה את יוסף, שכרע על הארמה הרטובה

עשרה פעמים בגופה, כשהוא אחוז בלהט שגעון. הסיוס היה אופייני לאדם בלתי ש"פויי: חיים הניח את הגופה על הספה, כיר סה אתוה בשתי שמיכות צמר, נעל את ה"דלת ועלה על האוטובוס הראשון לרחובות. בשלוח גולל את פרשת הרצח לפני חוקרי המשטרה, הכריז שוב כי עשה זאת מי שום שאשתו בגדה בו. לע. מ. מ. יעקבי, קצין המחלקה הפלילית, לא נותר אלא לכ"ל לוא את חיים, לצלם את גופת הנרצחת. עשרים וארבע שעות לאחר מכן נעה מכונית עתיקת יומין, עמוסה תושבי הכפר

המסקנה שהיתה, איפוא, מתקבלת: כיוון שאי אפשר להישפט בקשר לתאונה, אלא במקום בו היא קרתה, יאלץ כל קרבן של נציגות של מדינה שלא הכירה בירושלים עברית, לסמוך על חסדיה, לקבל פיצויים, שהנציגות עצמה תחליט עליהם. עורך הדין לא ויתר, סרב לקבל את ההצעה להגיע לפשרה על גובה הפיצויים, הביא את השאלה העקרונית בפני בית המשפט. **שאלה קצת יקרה**, השבוע, 7 חודשים אחרי המקרה, ישב השופט ויסקין שלשה ימים בבית הדין, שמע את טענות שני הצדדים בדבר השאלה העקרונית: אם רשאי הוא, או שופט אחר בירושלים, להחליט בדבר סכום הכסף, שהקונסוליה הבלגית חייבת לשלם למשפחה, שמשו שאביו השאיר אחריו. הרוון טיארי דה ליכטרדה, קונסול בלגיה ומעסיקו של החייל (הבלגי) רוזה היילן, העלה טענה חדשה (באמצעות עורך דין אשר לויצקי): כנציג מוכר על ידי משרד החוץ הישראלי, רשאי הוא ועובדיו ליהנות מחסינות דיפלומטית. לחיוק הטענה, הציג מסמך של משרד החוץ בו מתואר הוא כנציג רשמי של ממשלת בלגיה בירושלים.

מגול שרף מיהר לנצל את הסתירה בין הטענה הראשונה, לבין החדשה: כיצד יכול מישוה להיות נציג דיפלומטי במקום, שאין הוא מכיר בשלטונותיו?

לאחר שלושת ימי הויכוח החליט השופט לצאת את הסבך. הוא דחה את מתן פסק הדין, הטיל על משרד התובע הכללי לברר סופית עם משרד החוץ הישראלי את השאלה: האם הרוון הבלגי, הנתבע במקרה זה, מוכר על ידי ממשלת ישראל כנציג דיפלומטי (ומ' כיר גם באותו שלטון בירושלים)?

כיוון שתשובה ברורה לשאלה זו, עלולה להעמיד את ממשלת בלגיה במצב לא נעים, יש להגות, כי יהיה כדאי לה לשלם 92 אלף לירות, או קצת פחות, כדי להתחמק מהחלטה בענין.

פנעים

הבעל קנה סכין

רכבת ברלין-פריז היתה עמוסה מאות משפחות יהודיות. המנוסה הגדולה מגרמניה הנאצית זה עתה החלה. היתה זו שנת 1933. באחד התאים ישבו חיים גרהרד והרווי, השקיפו על הנוף החולף במהירות, צפו כי קוצר רוח לרגע בו תחצה הרכבת את הגבול, תורידם בשלום בתחנת ובירה הצרפתית. חיים היה אז צעיר (21) ומלא חיים. הוא היה חסר דאגות, הרהר ברוב הזמן על נערה שהכיר לפני חדשים אחדים, התכור צרפת.

חיים ודורה הו זוג אידיאלי. הם עבדו יחדיו, למדו במשותף, שוטטו בדוניה, שוחייק, החליטו לבסוף להגר לדרום-אמריקה, שם ירדו ממשלת קולומביה את זרם ההגירה כאשר, בעיר הקטנה סנטה-מר-

נוף הים הקריבי, נולדו להם יל-מנואל, החלו לחשוב על עליה עד סיומן של שתי המל-1951 היה זה יום מאושר חד: רגליהם דרכו בגואר חופה. כעולים חדשים הפך יבנה שליד רחובות, קיבלו לבעל שני חדרים, הסתגלו הבינלאומית ששררה מכיוון בשפות גרמנית, ספרדית.

ללא יסוד. לראשונה נראה חיה חיי אושר. חיים עבדו שמונים, בעבודות בנין שונות. לילמוד עברית בבית הספר ה"ורה ניהלה את משק הבית בחריצות, מיד על שכנותיה.

בחדשים האחרונים חל שינוי קיצו-יירת ביתם של הגרהרדים. קולות ריב ירת בין הבעל לאשתו נשמעו בכל ליי חיים, שהחל מואס בעבודה, השתנה הבהתנהגותו, לא נמנע מלהכות את

תו, טען כי החלה לבלות "עם אחייים", ירות שלאשמה לא היה כל יסוד. דורה משבה לאשה הגונה.

ביום ששי שעבר הגיעו הענינים לשלב מתוח ביותר, כאשר הוכתה דורה בראשה על ידי חיים, מיהרה, בעצת שכניה, לפנות למשטרה שדרשה ממנו לשלוט להבא בע"צביו. הדבר חרה לבעל הרגון שאץ לרחר-בות, קנה סכין-קצבים ענק, חזר לביתו כי החלטה נחושה: לשים קץ לחיי אשתו.

איתה שעה היתה דורה בריחה אל משרד הוואר, ביקשה לשהרר חבילת מזון שקיב-לה מידיה בדרום-אמריקה. אך כאשר נזר-כהה שלא היה בידה הסכום הדרוש, חזרה לביתה, ביקשה מחיים שיתן לה שלוש ליי-רות. בתשובה שלף את סכיניו, נעצו ארבע